

Qui és Narpan?

Narpan és un fals penitent que Blaquerna coneix al capítol LII de la novel·la homònima de Ramon Llull, és l'únic personatge amb nom propi de l'obra, a part de la família del protagonista i de la de Natana, que s'havia de casar amb ell però que es fa monja seguint els seus ensenyaments.

Per què Grup Narpan?

Perquè Blaquerna ensenya a Narpan a fer penitència –com es veu al fragment de la novel·la que es reproduïx a continuació– però Narpan ensenya a Blaquerna que, si sap tantes coses i és tan bon conseller, no pot continuar buscant la manera de fer-se contemplatiu en solitari. La integració de Blaquerna en l'abadia on Narpan causa escàndol amb la seva disbauxa posa fi a una font de mal exemple i fa fructificar els sabers morals i intel·lectuals del protagonista. El monestir és el Grup que absorbeix Narpans i Blaquernes en la penitència i la perseverància que fan possibles les obres col·lectives.

Del capítol LII

[...]

–Bell amic, –dix Blaquerna– on està aqueix senyor Narpan que vós deïts?

–Sényer, –respòs l'escuder– ell està pres d'ací en una abadia. En aquell monestir ha fet alberg e és vengut en aquell lloc per fer penitència, mas la penitència en què ell està és semblant a la penitència del llop. [...] Cor ell ha estat home pecador en lo món e ha morts hòmens e ha fets molts pecats, e és vengut en aquell monestir on menuga e beu e jau a sa volentat, e viu en gran benança, de la qual han mal exempli tots los monges d'aquell monestir e molts d'ells n'han enveja.

–Amic, –dix Blaquerna– és-vos semblant que si io anava al monestir e estava ·i· temps ab Narpan, sí el poria convertir a bon estament?

[...]

Narpan respòs a Blaquerna: –lo estic en est monestir per fer penitència dels pecats que he fets en lo món, al qual són fuït. Un escuder s'és partit de mi, e per açò és-me mester un altre escuder. On, si vós volets estar ab mi, io satisfaré a vostre treball en tal manera que vós ne serets pagat.

–Sényer, –dix Blaquerna– si vós fets penitència e jo servesc vós, segueix-se que que io faça penitència; e per açò io estaré ab vós un any, sots tal forma e condició: que vós façats penitència.

Narpan e Blaquerna se covengren de lurs empeniments e Blaquerna serví Narpan ·viii· jorns segons la volentat de Narpan, per ço que Narpan lo concebés d'amor en son coratge e que mills lo creegués, e, encara, per ço que Blaquerna conegués les costumes de Narpan.

Al ·viii· jorn Narpan dix a Blaquerna que auciés una oca d'aquelles que tenia en past e que adobàs a dinar. Blaquerna entrà en la casa on estaven les oques ab gran re de gallines e de capons e atrobà la volp qui era entrada en aquella casa. Blaquerna aucís la volp e escorxà aquella, sal la coa, e mes-la en ast. E con Narpan fo a la taula, Blaquerna aportà en un tallador la volp davant Narpan, Molt fo meravellat Narpan, e demanà a Blaquerna per què no aportava l'oca e aportava la volp, la qual era horrible cosa a menjar e a veer.

–Sényer, –dix Blaquerna– les oques ni les gallines no han tan mortal enemic con és la volp. E cor vós amants oques e gallines, cové que mengets llur enemic.

Molt fo despagat Narpan contra Blaquerna e moltes de vilanies li dix per ço cor li consellava que menjàs la volp e no havia aparellada l'oca.

–Sényer, –dix Blaquerna– enaixí con la volp és contra les oques e les gallines, enaixí oques e gallines e capons e grasses escudelles són contra penitència, e cor io em són obligata vós servir segons forma de penitència, si menjats la volp contra los delits e els delicats menjars que desirats menjar, farets penitència.

Narpan?

Darrera actualització dimecres, 25 de febrer de 2009 08:10

[Ramon Llull, Llibre d'Evast e Blaquerna, vol. I, edició Salvador Galmés, Barcelona, Barcino, 1935, "Els Nostres Clàssics", 50-51, pp. 266-270.]